

hangzott el e sorok írójának a korreferátuma „Das Aufnahmesystem in den Universitäten und Lehrerbildung, – vom Standpunkt der Schulinnovation aus betrachtet” címmel.¹⁸

*

Befejezésül meg kell említeni, hogy az ATEE-Neuchâtel Kongresszusát a svájci Szervező Bizottság és annak elnöke *Jacques-A. Tschoumy* intézeti igazgató (Neuchâtel, Institut romand de recherches et de documentation pedagogiques) nagy körültekintéssel készítette elő és kifogástalanul szervezte meg. A plenáris ülések, a szekciókban és azok munkacsoportjaiban elhangzott korreferátumok, viták, eszmecsere széles körű nyilvánossághoz jutottak. A svájci sajtó és az európai hírügynökségek rendszeres tájékoztatást adtak a Kongresszus munkálatairól. A neuchâtel egyetem intézményei, ahol a Kongresszus rendezvényei lezajlottak, a rektori hivataltól a tanárszékekig, mindent elkövettek, hogy a közel 300 különböző nemzetiségű résztvevő egy héten keresztül jól érezze magát a tóparti városban. Az ATEE elnöke *Rhys Gwyn* nem véletlenül állapította meg a záróülésen tartott összefoglalójában, hogy „... az európai tanárképzés nemzeti rendszereinek az iskolai innováció szemszögéből lefolytatott komparatív vizsgálata jó szolgálatot tett nemcsak a tudományos kutatóknak és a tanárképző szakembereknek, hanem a különböző iskolakultúrák egyetemes progressziójának is”.

Az elnök a záróülésen azt is bejelentette, hogy az ATEE legközelebbi kongresszusát az angliai Birminghamben tartja.

Bajkó Mátyás

EUROPEAN JOURNAL OF EDUCATION

Ezt az angol nyelvű folyóiratot *Pedagogica Europaea* címmel ismerhettük meg az előző években. Az új formátum és a cím mögött ugyanaz a szerkesztői cél és szándék húzódik meg: az európai oktatási reformok, közoktatáspolitikai fejlemények bemutatása, összegezése, elemzése. Úgy tűnik, a nemzetközi szerkesztő- és szerzőgárda munkája továbbra is biztosítja a széles látókörű, az országhatárokon túlmutató kitekintést az említett témákra.

Az 1980. évi első szám *Az európai felsőoktatás új tendenciái* c. témát járja körül. A folyóirat jellegéből következik, hogy nem elsősorban tartalmi kérdéseket tárgyal, hanem a rendelkezésre álló statisztikai adatok alapján mindenekelőtt a különböző országok (néhány esetben a szocialista országokat is figyelembe véve) felsőoktatási rendszerének jellemzőit igyekszik bemutatni. E jellemzők közül a következőket találták legfontosabb-

¹⁸ *Bajkó Mátyás*: Das Aufnahmesystem in den Universitäten und die Lehrerbildung, – vom Standpunkt der Schulinnovation aus betrachtet. Interaktionen... I. m. 259. p.

nak a szerkesztők: a felsőoktatás anyagi nehézségei; az ígéretesnek indult felsőoktatási reformok kudarca; a felsőoktatásban tanulók számának stagnálása; a növekvő arányú értelmiségi munkanélküliség. (Ez utóbbi témával itt nem foglalkoznak.)

A pénzügyi nehézségekkel foglalkozó cikk *Jean-Pierre Jallade* tollából (*A felsőoktatásra fordított összegek Európában: a múlt tendenciái és a jövő kilátásai*) az UNESCO által közreadott bőséges statisztikai adatokból próbálja kiolvasni az európai országok felsőoktatásra fordított költségeinek alakulását. A szerző figyelmeztet: sem túl sokat, sem túl keveset nem szabad következtetni a számokból. Érdekes összehasonlításokat kínálnak a táblázatok, mind az abszolút, mind a relatív költségek tekintetében. A kapitalista és a szocialista országok esetében egyaránt megfigyelhető, hogy a 70-es évek közepétől az anyagi ráfordítások összege nem emelkedik olyan dinamikusán, mint az előző évtizedben. Vonatkozik ez az egy főre eső és a teljes kiadásokra is. Az okok elemzésében a szerző nem megy túl a növekvő infláció említésén. Úgy tűnik, célja inkább az volt, hogy az imponáns adatsoportosításokkal illusztrálja a felsőoktatási rendszerek nem tagadható anyagi nehézségeit.

A másik általánosan jellemző tendencia a felsőoktatás átfogó reformjának hiánya, illetve a 10–15 évvel ezelőtt megindult reformok kudarca. Ezeket elemzi *Ladislav Cerych* tanulmánya: *Az ambiciózus célok feladása*. A szerző felsorolja azokat a tényezőket, amelyek szerinte e kudarc megnyilvánulásai. Pl. a 60-as években létrehozott új típusú felsőfokú intézmények (ilyen többek között a nyugat-német Gesamthochschule, az angol open university mozgalom) nem tudtak versenytársai lenni a hagyományos egyetemeknek. Kudarcként könyvelhető el az a szinte minden országra jellemző szándék, amely a felsőoktatási intézmények meritési bázisának szélesítését tűzte ki célul annak érdekében, hogy a hátrányos helyzetű rétegek nagyobb arányban kerülhessenek be a felsőfokú intézményekbe. Megemlíti a szerző, hogy a szocialista országokban sem sikerült megfelelően érvényre juttatni ezt az elvet. Több nyugat-európai országban próbálkoztak újszerű diploma-szisztéma bevezetésével, de ez sehol sem vált elfogadottá.

E sikertelenségek magyarázatát a szerző a reformok végrehajtásának elemzésétől (implementation analysis) várja. E kutatási módszer egyik legfontosabb megállapítása az, hogy nem lehet szétválasztani a reform-végrehajtás vizsgálatát az oktatáspolitikai tervezés vizsgálatától. Eszerint tehát sokkal tágabb az a mező, amelyben a felsőoktatás megreformálására tett kísérletek sikertelenségét kereshetjük, mint azt első látásra hitték. Beletartozhatnak ebbe a célkitűzések esetleges irreális megfogalmazásai, a felsőoktatásra időközben ható, előre nem látott körülmények stb. Ezek bemutatásával a szerző mintegy irányt mutat arra, miként kellene a felsőoktatási rendszert érintő reformokat és intézkedéseket komplex módon vizsgálni.

Az egyetemre fölvettek számának stagnálása, illetve csökkenése az a következő általános jellemző, amelyet a folyóirat szerkesztői kiemeltek. Ez a folyamat azonban nem ilyen egyértelmű. *Ladislav Cerych* és *Sarah Colton* tanulmányából kiderül (*A hallgatói létszám alakulásának összegezése*), hogy a vizsgált 11 nyugat-európai ország (köztük az USA és Japán) beiskolázási tendenciái nem mindenben hasonlíthatnak. A 70-es évek elején ezekben az országokban a felsőoktatásban résztvevők aránya csökkent, de ez a tendencia nem folytatódott napjainkig, sőt pl. Ausztriában, Belgiumban újabb növekedés tapasztalható. Az okok vizsgálatakor a szerzők rámutatnak, hogy a demográfiai tényezők csak közvetetten hatnak az egyetemi létszám alakulására. Táblázataikból kiderül, hogy a középfokú

intézményekből kikerülők számaránya nem döntő tényező a felsőoktatásban résztvevők létszámának meghatározásában. Franciaországban pl. a 70-es években relatíve stabil volt a középfokú végzettséget szerettek aránya, az egyetemi felvételizők száma viszont nem korrelált ezzel ebben az időszakban. A közép- és felsőfokú oktatásnak ezt a statisztikai adatokban megmutatózó laza kapcsolatát a cikk szerzői új jelenségként értékelik. Kialakulásához hozzájárulhatott pl. hogy a fiatalok a középfokú végzettség megszerzése után nem rögtön, hanem egy-két év múlva tanulnak tovább; olyanok is járnak felsőoktatási intézményekbe, akiknek nincs hagyományos középfokú képesítésük; a hallgatók egy része megteheti, hogy „korlátlan” ideig járjon egyetemre; egyes hallgatók csak egy-egy kurzusra, időszakra iratkoznak be.

A továbbiakban e számból még két tanulmányra hívom fel a figyelmet. Mindkettő a felsőoktatáson belüli szervezeti kérdéseket érinti, de e változások lényeges tartalmi problémákat takarnak.

A permanens nevelés és a felsőoktatás kapcsolata a várakozással ellentétben nem haladt azon az úton, amelyet a 60-as években az UNESCO és a nyugat-európai országok kulturális közössége az akkori társadalmi-gazdasági helyzet alapján a különböző dokumentumokban kijelölt. Ma már általános az a nézet, hogy irreális volt túl sokat várni az „egy új világ kultúrájának kialakítása” jelszótól.

Ezt fejti ki cikkében *Denis Kallen: Egyetem és permanens oktatás – a kapcsolat válsága*. A szerző szerint a permanens oktatás-művelődés belső feltételei (az ember tudásvágya, ennek mozgósíthatósága) és külső lehetőségei (a közoktatási rendszer helyzete, a felsőoktatás nyitottsága) még nem állnak olyan szinten, hogy általánossá válhatna a tulajdonképpeni cél: a felnőttek tömegmértékű bevonása a posztgraduális tanulmányokba, az állandó továbbtanulásba. A továbbiakban a cikk az oktatáspolitikai és az intézményrendszer kapcsolata szintjén tárgyalja a problémát. Átfogó felsőfokú intézményhálózatra lenne szükség, melynek szerves részét képeznék a felnőttek részére is elérhető egyetemek. Egyrészt arra van szükség, hogy ezek ugyanolyan értékűek legyenek, mint a hagyományos felsőfokú intézmények, másrészt fogadja is el a társadalom ezeket minden tekintetben.

A szervezeti vonatkozások tekintetében ehhez a témához kapcsolódik *Gabriel Fagnière* tanulmánya *Tanárképzés a felsőoktatás rendszerében: új koncepció az elkövetkező évtizedre* címmel. A tanárképzés reformjának szükségességét és politikai jelentőségét hangsúlyozva azokról a jelenlegi reformkísérletekről számol be, amelyek az „egységes tanárképzés” megvalósítását célozzák. Ez természetesen szervezeti változásokkal jár együtt. A cél az, hogy egyetemi végzettséget tanúsító diplomát kapjanak a tanárok. Ehhez szükséges többek között a tanárképzők olyan szervezeti integrálása a tudományegyetemek rendszerébe, amely egyrészt biztosítja a megfelelő képzést az átmeneti korszakban is, másrészt pedig az új szervezeti keretek összhangban vannak a társadalom elvárásaival és a tanárjelöltek érdekeivel.

Azokban az országokban, ahol ez a szervezeti átalakulás megindult (pl. Franciaországban), több probléma merült fel. A tanárok magasabb képzettsége a társadalomban betöltött szerepüket is megváltoztatja. Nagyobb felelősség hárul rájuk; a szocializációs folyamatban még fontosabb lesz a szerepük. Ezzel összefüggésben növekednie kell a pedagóguspálya presztízisének, a tanárok erkölcsi és anyagi megbecsülésének is. Ez politikai kérdés is, ha a pedagógustársadalom nagy létszámára gondolunk.

A másik probléma a pedagógusokat képző egyetemek szempontjából merül fel. A tudományos kutatások elméletének és gyakorlatának megtartása mellett az oktatási feladatok minőségét javítani kell egy ilyen szerkezetű tanárképzési rendszerben.

A következő tematikus szám a *középfokú oktatás helyzetével* kíván foglalkozni. Ebben a témában azonban korántsem olyan könnyű egységes tendenciákat fölfedezni. Bár egyes országokban a középfokú oktatás jelenlegi szervezetének és tartalmának gyors megújítását szeretnék, tudományosan megalapozott elképzelések nincsenek erről. Az általános képző és a szakmai középiskola ellentmondásának feloldása volna a cél. Különösen a 15–19 éves korosztály (sok országban intézményesen is különálló) nevelésének a kérdése nyitott. Az ideális az lenne, ha ezek a fiatalok minél több választási lehetőséget kapnának, hogy eldöntsék, milyen életpálya mellett kötnek ki. Ennek biztosítása azonban olyan anyagi és szellemi erőket kívánna, amely luxusszámba menne: nem tolható ki a választás korhatára, mivel gyakorlatilag teljes létszámú korosztályokat érintene és vonna el a termelőmunkától.

A számban közölt tanulmányok azonban nem reflektálnak erre a bevezetőben kifejtett problémára. Úgy tűnik, a felkért szerzők nem tudnak kutatási eredményeket szembesíteni a középfokú oktatás kérdésének ilyen szempontú megközelítésével.

Ennek ellenére nem érdektelen kiemelni két tanulmányt, amely kifejezetten középiskolai problémákkal foglalkozik. *Corrado de Francesco* az olaszországi középfokú oktatásról írt *A tömegméretű középfokú iskoláztatás mítoszai és a valóság* címen. Megpróbálja elemezni, mi rejlik a statisztikai adatok mögött, amelyek a középfokú beiskolázás gyors növekedését mutatják. Ez az önmagában pozitív jelenség, amely az oktatás demokratizálódását mutatja, nem egyértelmű. Területi, nemek szerinti szóródásban nagy eltérések vannak. Az Olaszországra olyan jellemző észak-dél gazdasági ellentét az iskolázási mutatókban is lecsapódik: délen és Szicíliában alacsonyabb a lányok aránya a középfokú oktatásban, sőt itt a középiskolákban tanulók összlétszáma is kisebb. Az érettségire jelentkezők társadalmi megoszlása tükrözi az osztálytagozódást is. 1962-től, az általános középiskola bevezetésétől valamivel több munkásszármazású tanuló jár középiskolába, de elsősorban a mi szakközépiskoláinknak megfelelő intézményekbe. Noha innen is lehet felvételezni egyetemekre, a felsőfokú tanulmányokra elsősorban a líceumok készítik fel a tanulókat. Így a demokratizálódás korántsem teljes, hiszen a statisztikai adatok szerint a líceumok elitképző jellege megmaradt.

A belgiumi középiskolai oktatásról írt érdekes tanulmányt *Jaqueline Pirson-de Clercq* *Az új belga középfokú oktatás értékelése szociológiai szempontból* címmel. Az új reform lényegét a szerző abban látja, hogy az teljes egységben próbálja szemlélni a tartalmi–szerkezeti–formai összetevőket. Különösen a nevelési-oktatási módszerek jelentőségét emeli ki. Ezek korszerű formáival egy új tanítási–tanulási környezetet kívántak teremteni, amelyben a serdülők érdekei, tevékenységei állnak a középpontban és amely környezet az iskola és a társadalom kapcsolatának új értelmezését mutatja.

Az oktatásügyi szervek állandóan figyelemmel kísérik a reform alakulását. A szerző a középfokú oktatás két befejező, ún. képesítő évét vizsgálta számos középiskolában. Sikerült kiemelni néhány fő vonást, amely a reform eredményeit jellemzi. Ebben a tanulmányban a tanulóknak a reformmal kapcsolatos elvárásairól számol be.

Első helyen történik említés a tanulóknak arról a kívánságáról, hogy vonják be őket jobban az iskolai élet ügyeibe, döntéseibe. Ezt a felnőttség kritériumaként értékelik a

serdülők. Azt is mutatja ez a kívánság, hogy a tanulócentrikus új reform ebben a vonatkozásban még finomításra vár. Szeretnének többet tudni a reform közvetlenül őket érintő kérdéseiről, pl. a választható új tantárgyakról. Hangot adtak annak a kívánságuknak is, hogy az iskola közelítsen jobban az élethez. Úgy érzik, keveset látnak és tapasztalnak a külső világból. Sokan úgy látják, hogy a pedagógusmagatartás, az órávezetés még nem a reform szellemében alakul, hanem a hagyományos formákat követi.

A szerző szerint a serdülők kritikájára figyelni kell, de nem szabad megfeledkezni arról sem, hogy szélsőséges vélemények is elhangzottak. Az új középiskolai reform értékelésekor és továbbfejlesztésekor e tanulói attitűdöket is figyelembe kell venni.

A folyóirat következő száma *oktatástechnológiai kérdésekkel* foglalkozik. Ennek a területnek hatalmas mennyiségű szakirodalma van. Az utóbbi 10–20 év impozáns eredményei mellett ma már egyre világosabbak az oktatástechnológiai lehetőségek korlátai is. Ezek felismerése ugyanúgy előremutató, mint az új technikai eszközök beépítése az oktatás folyamatába.

Ezek alapján a folyóiratszám cikkei két téma köré csoportosulnak. Először az oktatástechnika „társas paramétereit”, az alkalmazás korlátait tárgyalja két tanulmány, majd több cikk konkrét alkalmazási eredményekről számol be.

Brian Champness és Ian Young Az oktatástechnika társadalmi korlátai című tanulmányukban azt elemzik, hogy a szociálpszichológia szempontjából hogyan ítéhető meg egyes oktatástechnikai eszközök alkalmazásának kudarca.

A kudarc okait sokan a pedagógusok ellenállásában, nem megfelelő hozzáállásában keresik. Hátha igazuk van, amikor egyes esetekben elutasítják a mindenhatónak vélt eszközök használatát? – teszik fel a kérdést a szerzők. Hiszen sok oktatástechnikai szakember egyszerűen kiiktatja az oktatási-nevelési folyamatból a pedagógust, a társas kapcsolatokat, a személyes kontaktust, hogy minél hatékonyabban alkalmazhassa a technika csodáit. E szempontból a pedagógusok igazát erősítik meg egyes kutatások is: a hagyományos oktatás az emberi kapcsolatok többletével járul hozzá a személyiség alakításához, míg az oktatástechnikára alapozott tanulási–tanítási folyamat hatékonyabb lehet a tételes tudásanyag átadásához.

Az oktatástechnológia sikertelenségeinek másik gyökerét a szerzők a tudományközi kapcsolatban, tudományos eredetében látják. Az oktatástechnika elsősorban a kommunikációs elméletre, szervezéstudományra, a behaviorista pszichológiára támaszkodva alakította ki tartalmát, szókincsét és teljesen elhanyagolt maradt a társadalomtudományokkal való kapcsolata. Enélkül pedig nevelés nem létezhet.

Az audio-vizuális eszközök kiválasztásának társadalmi feltételei c. tanulmány *Francois Mariet* tollából hasonló kérdéseket tárgyal. Az oktatási eszközök pedagógiai szempontból ésszerű megítélését szorgalmazza. Úgy látja, hogy az oktatástechnika gyors ütemű fejlődése – paradox módon – nem az oktatás szolgálatában áll. A fogyasztói társadalom jellegéből adódóan a gyártók a legnagyobb anyagi haszon reményében, a hasznosságtól függetlenül igyekeznek kézben tartani és manipulálni a felvevőpiacot, ezen belül az oktatást. Franciaországi példákra hivatkozik és ezekkel illusztrálja, hogy az új technikai eszközöket reklámozó hirdetések özönében mennyire nehéz ésszerűen kiválasztani a célnak megfelelő felszerelést. E kiválasztási folyamatnak a következő tudományágak információit kellene figyelembe vennie a felelősségteljes döntéshez: közgazdaságtudomány, szociológia, oktatástechnológia, pedagógia.

Az audio-vizuális eszközök sikeres alkalmazásáról szóló cikkek többsége a távoktatásban elért eredményekről számol be. Ezt az új, elsősorban felsőoktatásban használt módszert *Emile Arnaud* cikke alapján mutatom be: *Hagyományos és távoktatás egy franciaországi vidéki egyetemen: a tutor-rendszer modern formája*.

A távoktatásban résztvevők számára a toulouse-i egyetemen olyan rendszert igyekeztek kidolgozni, amelyben ugyanolyan tudást kapnak a hallgatók, mint a nappali tagozatra járó társaik. A tanulmány az ebbe az oktatási formába bevont egyetemi oktatók hozzáállását, feladatait mutatja be.

A rendszer beindításához sokszorosított formában el kellett készíteni az előadások anyagát, fotokópiákon, kazettákon, hangszalagokon. Korlátozott technikai lehetőségű rádió- és tv-adó is rendelkezésre állt. A tanároknak ezek igénybevétele természetesen többletmunkát jelentett és kezdetben csak néhány oktatót sikerült megnyerni a távoktatás ügyének. Először csak kevesen vállalták, hogy előadásaik anyagát leírják, hangszalagra diktálják. Idővel azonban egyre többen kapcsolódtak be a munkába és így lehetőség nyílt 1–2 esztendő tapasztalatait összegezni. A legfontosabb jellegzetességek a hallgató–oktató átalakult kapcsolatában mutatkoztak. Szinte személyes jellegűvé vált ez a kapcsolat és sok oktató ezt megtisztelőnek, de egyúttal pszichológiai nyomásnak is tartotta. Annak ellenére, hogy a távoktatás tömegessé teheti a felsőoktatásban való részvételt, a szerző mégis úgy találja, hogy ez a továbbtanulási forma személyes, egyedi jelleggel is bír. Az egyetemi oktatóknak is ezt szem előtt tartva kell részt venniük a távoktatási programokban.

Az 1980. évi utolsó szám a *kutatás és a felsőoktatás kapcsolatával* foglalkozik. Az elmúlt 5–10 évben az anyagi korlátokon kívül világszerte egyéb akadályokkal is küzd az egyetemi kutatómunka. A szerkesztők szerint a „kutatói klíma” romlásának okai: az egyetemi oktató- és kutatócsoportok fokozódó zártsága, ebből következően elöregedése; az új kutatói területek kialakításának nehézségei; az egyetemek függősége a rövid távú kutatói programokat preferáló szervezettől; a posztgraduális képzés hanyatlása; az oktatás és kutatás különválasztására tett kísérletek.

E tényezők közül *Georges Ferné* tanulmánya (*Hányatlik az egyetemi kutatómunka?*) a rövid és hosszú távú kutatás szembeállításának tarthatatlanságát elemzi. Szerinte az egyetemeken folytatott hosszú távú kutatások az adott ország társadalmi–gazdasági–kulturális életében betöltött pótolhatatlan formáló szerepük miatt sem szorulhatnak háttérbe. Ugyanakkor az egyetemeknek szembe kell nézniük azokkal a nehezítő körülményekkel, újabb igényekkel, amelyek a gazdasági élet jelenlegi állapotából adódnak. A szerző felsorol néhány olyan okot, amelyek miatt az egyetemek nehezen tudják megteremteni a hosszú távú kutatások és a megváltozott gazdasági–társadalmi tényezők hatására jelentkező igények közötti összhangot. Ilyen új tényezők például: az oktatás és a kutatás szétválásának tendenciája; az egyetemi hallgatók számának csökkenése (utánpótlás-probléma); a tudományos segéderők számának csökkenése; a növekvő bürokrácia; az interdiszciplináris kutatómunka problematikusága stb. . .

Természetesen ezek a gondok nem egyenlő súllyal jelentkeznek a vizsgált nyugat-európai országokban. Ezért a szerző sem tud egységes megoldási javaslatot tenni. Inkább csak felhívja a figyelmet arra, hogy az illetékes közoktatáspolitikai szakembereknek milyen fontos szerepük van a helyzet feltárásán alapuló, felelősségteljes döntéshozatalban. Az egyetemi kutatásokkal kapcsolatos döntéseket ma ritkán közelítik meg „rendszerszem-

lélettel”. Az esetleges érdekek, tendenciák érvényesülnek. Ennek túlhaladását szorgalmazza a szerző.

Mintegy erre a tanulmányra válaszol *Tamás Pál* dolgozata: *Tudománypolitika és oktatáspolitikai: ütközési és kapcsolódási pontok*. A tanulmány rendszerszemléletű vizsgálódással közelít az egyetem funkciójához. Célja néhány tudománypolitikai modell felvázolása és annak megmutatása, hogyan kapcsolódik ezekhez a közoktatáspolitikai.

Az egyetem és a kutatás kapcsolatát az egyetemek történeti szerepe és célja felől közelíti meg *Dominique Rivier* *Az egyetemi kutatás* c. tanulmánya.

A kutatás és oktatás elválaszthatatlanságából kiindulva a szerző ismerteti a kutatásnak azt a fogalmát, amely évszázadokon át uralkodott az európai egyetemeken és amelyet nem vezéreltek hasznossági szempontok. Ez a „kutatási forma” a tudás állandó keresése volt, olvasás, vitatkozás, meditálás. Csak a 19. század közepétől, a megváltozott gazdasági körülmények, bonyolult kölcsönhatási formák eredményeképpen alakult ki a felsőoktatás mai arculata, amely ma már öncélúnak tartaná a kutatásnak itt említett értelmezését.

A szerző számba veszi azokat a tényezőket, amelyek szerinte a jelenlegi egyetemi kutatásokat nehezítik, majd az egyetem szerepéről írva annak „elit” jellegét hangoztatja, abban az értelemben, hogy az egyetemi kutatásoknak igényességükkel ki kell tűnniük.

Szabolcs Éva